

Op Leven en Dood

Helith

Met dank aan mijn vrouw Arina, die het onderwerp,
enkele jaren geleden, ter sprake bracht

en

dank aan Connie voor de Engelstalige redactie

De personages in dit verhaal zijn louter fictief. Iedere gelijkenis met de werkelijkheid berust dan ook op toeval.

Oorspronkelijke titel: *Eliminate the Killing*

Schrijver: Helith

Omslag ontwerp: M.J. Dijkhuizen

ISBN: 9789461937391

Uitgegeven via: mijnbestseller.nl

Print: Printforce, Alphen a/d Rijn

www.helith.com

© Helith 2013

Hoofdstuk 1

Marco was uitermate handig met computers. Veel van zijn kennis had hij opgedaan tijdens zijn omzwervingen op internet. Hij bracht veel tijd achter zijn computer door en was doof voor het regelmatige gemopper van zijn moeder dat hij meer naar buiten moest gaan, in plaats van te gamen en te chatten met zijn zogenaamde virtuele vrienden.

Het was duidelijk dat zijn moeder geen notie had van wat internet te bieden had. Om te beginnen had hij de schoolcomputer gehackt om er achter te komen wanneer er onaangekondigde toetsen zouden zijn.

Hij vond regelmatig toetsen, vergezeld van antwoorden.

Dit soort informatie hield hij voor zichzelf. Hij wist dat als er maar een paar kinderen uit zijn klas dit te weten zouden komen, het een kwestie van tijd was voordat de docenten er lucht van zouden krijgen.

Zodra die erachter zouden komen wat hij uitvogelde zou hij, zoals het schoolreglement duidelijk vermeldde, van school worden gestuurd. Dus deed hij dit geheim niet en gebruikte het alleen wanneer hij het nodig vond. In principe was het een spannende uitdaging geweest en niets meer. Hij was een goede leerling en onthield meestal makkelijk wat hij eenmaal had gelezen. Sommigen zeiden dat hij een fotografisch geheugen had. Dat klopte niet helemaal: hij had dit zelf eens getest en kon de bladzijden van een boek niet reproduceren door er korte tijd naar te kijken. Hij wist dat hij slim was, maar ook weer niet buitengewoon slim. Voor hem was naar school gaan iets wat er nu eenmaal bij hoorde. De schoolboeken gaven hem de meeste informatie en dat betekende dat hij slechts een klein deel van zijn schooltijd hoefde op te letten. Voordat het laatste schooluur was

afgelopen had hij zijn huiswerk al af. Inderdaad, school was een welkome afwisseling.

Zijn moeder had in één opzicht gelijk: veel vrienden had hij niet op school. De jongens kletsten altijd over meisjes en voetbal en daar gaf hij niet zo veel om. Zijn interesses lagen meer op het vlak van gamen en computers. Hij had niet eens een beste vriend op school.

Dit werd gelukkig gecompenseerd door de vele goede vrienden die hij kende van internet, waarvan sommigen zelfs in het buitenland woonden. Zo voerde hij hele gesprekken in het Engels en zijn uitgebreide woordenschat droeg bij aan de hoge cijfers die hij scoorde op het vak Engels. Naast het on-line gamen speurde hij het internet af. Als hij een website tegenkwam waar je als gewone gebruiker niet direct bij kon, maakte hij het tot zijn missie om toegang te verkrijgen.

In de loop der jaren had hij verschillende programma's hiervoor verzameld. Tot zijn verrassing was het niet al te moeilijk geweest om dit soort hacking software te vinden. Daarnaast was hij ook handig om zijn aanwezigheid op het internet te verbergen. Hij had bepaalde software verbeterd waarmee zijn IP adres werd afgeschermd, zodanig dat niemand het kon zien als hij een bepaalde website had bezocht.

Het toegang weten te krijgen tot afgeschermd websites gaf hem grote voldoening. In de meeste gevallen deed hij niets meer dan alleen maar rondneuzen om te kijken wat er zoal was, om vervolgens weer stilletjes te verdwijnen. Hij noteerde zijn overwinningen in een oud schrift dat hij vroeger voor biologie gebruikte. Hij had er bewust voor gekozen om

dit niet ergens op internet te zetten. Als geen ander wist hij dat internet niet zo veilig was als de meeste mensen dachten. Na verloop van tijd had hij niet alleen ingebroken op de schoolcomputer, maar ook op die van het lokale politiebureau, om een boete te verdoezelen voor het vervuilen van de openbare weg. Hij was betrapt toen hij hoognodig moest. De computer van de bank verderop in de stad had hij ook bezocht. Hij was in de bank geïnteresseerd omdat hij wilde weten of zijn vader geld had om zijn moeder te betalen. Sinds de scheiding woonde zijn vader in een klein flatje en had hij verteld dat hij niet genoeg verdiende om zijn ex-vrouw te onderhouden. Zijn vader had niet gelogen. Marco begreep dus maar al te goed dat zijn moeder moest werken en accepteerde dat hij vaak op zichzelf was aangewezen. Gelukkig was hij oud genoeg en hoefde er geen oppas te worden geregeld. Dat zou zijn moeder onnodig op extra kosten jagen. Hij moest voor zich zelf zorgen en problemen voorkomen. Dat was het beste voor iedereen.

Tijdens het surfen op internet had hij enkele interessante zaken gevonden; naaktfoto's van een echtpaar verderop in de straat, een on-line dagboek van een meisje, die daarin bekende verliefd te zijn op haar leraar en een geheime geldstroom van een echtpaar dat een tweede inkomen verwierf door antiek op de markt te verkopen. Dit waren tamelijk onschuldige geheimen en hij dacht er niet over om ze te onthullen. Hij vond het veel belangrijker om zijn bezoeken verborgen te houden. Bovendien realiseerde hij zich dat als hij deze geheimen toch in de openbaarheid zou brengen, het slecht voor deze mensen kon aflopen. Hij was in het geheel niet gemeen en hij had een

hekel aan het soort mensen dat er altijd op uit was om anderen te pesten. Hoewel hij erg zeker was van zijn computerkennis liet hij zich niet verleiden om de websites van de CIA, FBI dan wel andere grote regeringsites te hacken. Door de betreffende fora regelmatig te lezen las hij met enige regelmaat over succesvolle hacks om vervolgens te constateren dat na verloop van tijd niets meer van deze hackers werd vernomen. Hij was er van overtuigd dat dit soort bedrijven vallen plaatsten, die vroeg of laat iemands identiteit zouden onthullen. Hij was niet van plan om zijn moeder nog meer problemen te bezorgen. Dus beperkte hij zijn uitstapjes naar particuliere sites of websites van kleine ondernemingen.

Zo had hij twee dagen geleden een interessante site ontdekt. De naam van de site was niet eens uit te spreken en bestond alleen uit medeklinkers. Hij zocht tevergeefs naar de eigenaar van deze website. De betreffende eigenaar had zo te zien een webprovider gekozen in een land, waar het bij wet niet verplicht was om de identiteit van de eigenaar bekend te maken. Marco had gehoopt door het verkrijgen van de naam van de eigenaar, te kunnen achterhalen waar de medeklinkers voor stonden. Gisteren had hij gezien dat er geen mailserver aan het domein was verbonden, hoewel er wel wat data was opgeslagen. Dit prikkelde zijn nieuwsgierigheid nog meer.

Hij keek naar zijn draaiende verbeterde hack programma. Tal van gebruikersnamen en toegangscode's rolden over zijn scherm. Tot nu toe had het programma nog niets gevonden. Kijkend naar de toegangscode's had hij al opgemerkt dat ze allemaal uit acht karakters

bestonden. Dit gaf aan dat de betreffende toegangscode goed genoeg was om een simpele aanval te kunnen weerstaan. Er moest meer aan te pas komen om deze code te kraken. Voordat hij echter iets anders kon proberen, riep zijn moeder hem om haar te helpen met de boodschappen. Hij liet het programma draaien en rende naar beneden om zijn moeder te verwelkomen en vooral om te kijken wat ze zoal had meegebracht. Zijn kauwgom was op.

Beneden kuste hij zijn moeder op de wang en rende naar haar oude autootje. Er stonden twee boodschappentassen op hem te wachten. Hij tilde ze beide op en liep terug naar de keuken. Zijn moeder passeerde hem in de gang om de auto af te sluiten.

‘Ik heb kauwgom met aardbeiensmaak voor je in één van de tassen. Zonder suiker, zoals je had gevraagd.’

Hij glimlachte. Ze dacht altijd aan hem. Hij vergat de echte wereld nog wel eens als hij in de virtuele wereld aan het spelen was. Hij zette de tassen neer en deed de spullen in de koelkast. Hij was verrast om een bak ijs aan te treffen en legde dat in de vriezer. Het was blijkbaar een aanbieding, want hij kwam nog een tweede pak tegen.

Halverwege de tweede boodschappentas vond hij de beloofde kauwgom. Hij pakte het pakje eruit en stopte met uitpakken.

‘Als je ijs als toetje wilt, help mij dan door de rest uit te pakken. Ik ga zo met koken beginnen.’

Hij voelde zich eventjes schuldig, zijn moeder dacht altijd aan hem terwijl hij meestal alleen met zichzelf bezig was.

Marco was vooral met ijs makkelijk over te halen. Even later waren

alle boodschappen uitgepakt. Marco holde naar boven, terwijl hij onderweg een stuk kauwgom uitpakte. Hij keek naar het scherm en zag onmiddellijk dat de toegangscode niet langer over het scherm rolden. Had het programma alle routines doorlopen? Dat leek onmogelijk. Hij keek opnieuw en vond de oorzaak. Het had een passende combinatie van gebruiker en toegangscode gevonden. Hij typte de winnende combinatie over en wachtte. Vrij snel opende zich een nieuw scherm en keek hij naar een groot tekstbestand. Meteen maakte hij een kopie hiervan op zijn USB-stick. In het geval dat er een virus op zat, zou de schade beperkt blijven tot zijn stick en zou zijn computer veilig zijn. Hij liet een virus check, deels zelf gemaakt, uitvoeren op het bestand maar er werd geen bedreiging geconstateerd.

Vervolgens opende hij het tekstbestand. Het leek een beetje op een verslag, maar de gebruikte taal was hem vreemd. Wellicht kon hij met Google Translate meer aan de weet komen. Het was weliswaar niet het beste vertaalprogramma, maar het zou goed genoeg zijn om de strekking van de inhoud weer te geven. Regelmatig gebruikte hij dit vertaalprogramma om te chatten als de ander geen Engels kende.

In het algemeen kon men elkaar begrijpen door de chat te vertalen in hun eigen taal en omgekeerd. Het gebeurde af en toe dat hij een zin anders moest formuleren, omdat het in eerste instantie niet duidelijk genoeg was. Hij nam een paar regels over in Google Translate en selecteerde een taal. De uitkomst liet te wensen over. Dit was duidelijk niet de juiste taal. Op goed geluk koos hij een andere taal.

De uitkomst daarvan was niet veel beter. Steeds weer opnieuw koos hij een volgende taal en iedere keer bleek zijn keuze fout te zijn. Stel dat het een codetaal was? Dat zou de zaken aanmerkelijk

moeilijker maken. Marco was nu meer dan geboeid. Wie had al die moeite genomen om te voorkomen dat iemand toegang zou krijgen tot de inhoud van deze tekst? Zijn nieuwsgierigheid groeide naarmate hij steeds meer talen probeerde. Net op het moment dat hij dacht dat het vertaalprogramma hem dit antwoord niet zou geven, waren de eerste zinnen vertaald op een dusdanige manier dat het iets betekende.

Nu bleek dat hij de eigenlijke taal had gevonden, pakte hij de hele tekst op, haalde die door Google Translate en bewaarde de uitkomst daarvan in een nieuw tekstbestand. Hij moest het lezen uitstellen tot een later moment, omdat zijn moeder hem riep dat het eten klaar was. Was het al zo laat? Hij had de tijd helemaal vergeten, in elk geval was zijn huiswerk af. Dit betekende dat hij meteen na het eten verder kon.

Zijn moeder had iets lekkers klaargemaakt en zoals verwacht was er ijs als toetje. Zijn moeder vroeg niet langer meer of hij een fijne dag op school had gehad. Zij wist het antwoord al. Daarbij kwam dat ze genoeg te stellen had met haar eigen problemen, zoals het betalen van de huur van het huis. Ze wilde Marco hier niet mee opzadelen. Hij was nog jong en zou moeten genieten van zijn jeugd. De scheiding van zijn ouders was al erg genoeg geweest, vond ze. Terwijl Marco nadacht over zijn recente ontdekking, keek zijn moeder naar hem. Hij was iets van plan, zoveel was wel duidelijk. Wanneer zou het moment komen dat hij zijn computer uit zou zetten om op stap te gaan? Ze begreep niet dat hij uren achtereen achter dat scherm kon zitten. Het leek haar oersaai. Ze voelde dat ze moe was van de hele dag werken en het koken. 'Marco, wil je mij een plezier doen en de

vaatwasser straks inruimen? Ik wil even op de bank liggen en naar mijn favoriete serie kijken. Ze hebben een dubbele aflevering vanavond.'

Marco stond op en ruimde de tafel af, terwijl zijn moeder zich terugtrok op de bank. Nadat de vaatwasser was gevuld en aangezet ging hij naar boven. Hij kon zich nu toelekken op zijn recente vondst. Hij ging zitten en tikte zijn wachtwoord in. De vertaalde tekst had geduldig op hem gewacht. Hij begon te lezen.

Hoofdstuk 2

Mijn naam is Aval en dit is een waar gebeurd verhaal. Ik was tien jaar toen het ongeluk gebeurde. Samen met mijn ouders zat ik in de auto toen die door een grote truck werd aangereden. Het was die avond niet eens druk op de weg en mijn vader was een voorzichtig man.

Hem kon niets worden verweten. De chauffeur van de truck was waarschijnlijk onder het rijden in slaap gevallen en op de verkeerde weghelft terecht gekomen. Er volgde een grote klap en daarna was het akelig stil. Er bleef niet veel van onze auto over. Het laatste beeld van mijn ouders waren twee bebloede lichamen die niet meer bewogen. Daarna raakte ik buiten bewustzijn.

Ik kwam bij in een ziekenhuisbed. Een geduldige zuster vertelde mij na een paar dagen dat mijn ouders vrijwel onmiddellijk waren overleden. Hetzelfde gold voor de truckchauffeur. Een kleine week later waren ze begraven. Ik had er niet bij kunnen zijn, omdat ik nog niet beter en te jong was, zo vertelde zij mij. Kort erop werd ze weggeroepen en liet ze mij met veel vragen achter. Voor lange tijd hoopte ik dat ik net zoals mijn vader en moeder snel dood zou gaan. De pijn was heftig en er waren onvoldoende medicijnen voorhanden om ook overdag de pijn te bestrijden. Alleen voor het slapen gaan kreeg ik een tablet, die de pijn verminderde.

Had ik zoveel pech op de weg gehad, met de dokter in het ziekenhuis had ik meer geluk. Hij wist mij en mijn been te redden. Ik geloof niet dat hij zich realiseerde wat er daarna voor mij in het verschiet lag.

Ik had geen broers of zussen en familie was er verder niet, behalve een oude tante, die ergens in Amerika woonde. Pogingen om haar te achterhalen leverden niets op. De dagen dat ik in het ziekenhuis lag waren lang en saai. Ik lag op een zaal waar nog vijf andere zieken lagen, maar ik kende geen van hen en zij bemoeiden zich niet met mij. Hoe graag had ik mijn moeder bij mij gehad, maar zij was dood. Ik miste mijn ouders meer dan dat ik ooit voor mogelijk had gehouden. In het begin dacht ik dat één van hen elk moment de ziekenzaal zou komen binnenlopen om mij te vertellen dat er een grote vergissing was gemaakt. Maar het waren andere mensen die niet voor mij kwamen. Ze leken zelfs niet op mijn ouders.

Zodra ik beter was verklaard kwam er een aardige mevrouw aan mijn bed. Ze vertelde dat mijn ouders niet meer zouden terugkomen en dat er eigenlijk niemand was om voor mij te zorgen. De Staat nam in dit soort gevallen de rol van de ouders over en daarom zou ik morgen een nieuw huis krijgen. Ik zou daar niet alleen zijn, er zouden genoeg kinderen zijn om mee te spelen, oudere en jongere kinderen en kinderen van mijn leeftijd. Ik zou daar wonen, eten en slapen totdat er nieuwe ouders voor mij waren gevonden. Daarnaast kon ik op de aanwezige school gewoon de taal- en rekenlessen blijven volgen. Beleefd sloeg ik haar voorstel af om naar mijn eigen huis terug te gaan om wat persoonlijke spullen op te halen. Ik kon het niet aan, om het huis verlaten aan te treffen.

De volgende ochtend werd ik geholpen met aankleden.

Mijn rechterbeen was nog erg pijnlijk, maar ik was meer bang voor wat

er ging komen. Ik had die nacht slecht geslapen, net als de nachten ervoor. Het spookbeeld van de vrachtwagen was er nog steeds, maar afgelopen nacht was daar de angst voor een onbekende toekomst bijgekomen. Een verpleger kwam even langs om mij gedag te zeggen. Hij had me geholpen met mijn been en toen hij hoorde dat ik weg ging, liet hij mij nog gauw een paar oefeningen doen, die mij zouden helpen om na verloop van tijd weer gewoon te lopen. Hij liet mij beloven dat ik die oefeningen tweemaal per dag zou doen. Daarna verdween ook hij en wachtte ik, aangekleed en wel, tot ik zou worden opgehaald.

Ik heb daar nog uren gezeten voordat er iemand kwam. Het was niet die aardige mevrouw van de dag ervoor, maar een ander.

‘Jij bent zeker Aval?’

Ik knikte beleefd. Ze nam mij bij de hand en voerde mij de ziekenzaal af. Ik keek nog eenmaal om, maar niemand die mij gedag zwaaide.

Ik voelde me alleen. Ik moest na al die weken in het ziekenhuis wennen aan het scherpe licht buiten en hield mijn hand half voor mijn ogen.

De vrouw vroeg me door te lopen omdat we al laat waren.

Hoewel dat niet aan mij lag, ik had immers al uren zitten wachten, hinkte ik gauw door. Mijn been deed nog pijn, maar ik verbeet mij.

Ik wilde niet langer in dit saaie ziekenhuis blijven. Veel erger dan dit kon het niet worden, dacht ik.

Ik moest plaats nemen op de achterbank van een oude auto.

De vrouw, die zich nog steeds niet had voorgesteld, zei niet waar we heen gingen en hoe lang het rijden was. Ik durfde dit niet aan haar te vragen, mede omdat ik nerveus was na het ongeluk weer in een auto te

zitten. Gelukkig lette ze meer op de weg dan op mij. Onderweg keek ik naar buiten en alles was mij vreemd. Ik was nog nooit eerder in deze stad geweest. We verlieten het drukke centrum en de vrouw kondigde aan, dat we nog een uur moesten rijden voor we er zouden zijn. Blijkbaar moesten we buiten de stad zijn, want die lag inmiddels achter ons.

Hoofdstuk 3

De auto minderde vaart zodra we een brug waren overgestoken.

We draaiden een kleine zandweg op. Er was geen bord of zo te zien, maar de vrouw wist blijkbaar dat ze hier moest zijn.

We reden langzaam door een bos over een hobbelig pad. Af en toe zag ik een paar vogels wegvliegen. Net toen ik dacht dat we misschien toch verkeerd waren gereden stopte de auto bij een poort. Blijkbaar werden we verwacht want de poort ging vrijwel meteen open. Terwijl de auto optrok en verder de weg vervolgde zag ik dat onzichtbare handen de poort weer sloten. Een hoge muur werd vrijwel geheel aan het zicht onttrokken door hoge struiken waarin mooie paarse bloemen groeiden.

Ik keek weer naar voren en zag een groot huis met een aantal lage bijgebouwen die met het huis waren verbonden. Een brede stenen trap leidde naar een grote voordeur, waar iemand stond te wachten.

Zodra we stil stonden kwam er een man de trap af. De vrouw stapte uit, verontschuldigde zich voor de vertraging en wees daarbij naar mij.

Ze wenkte dat ik de auto uit mocht komen. Onhandig klom ik uit de auto, mijn been was stijver dan ooit van het zitten.

De man gaf mij een hand en vroeg of ik Aval was. Blijkbaar kende iedereen mijn naam al. Daarna gaf hij de vrouw een enveloppe die ze snel in haar tas verstopte. Ze keek mij nog eenmaal aan, stapte in de auto en reed weg. Ik bleef achter met de man. 'Ik word hier Vader genoemd. Jij kunt me ook zo noemen. Voordat ik je kamer laat zien en je verder wegwijs maak, gaan we naar de dokter. Hij heeft speciaal op

je gewacht. Iedereen die hier voor het eerst komt wordt onderzocht. Het zou vervelend zijn als je een besmettelijke ziekte of hoofdluis had. Loop maar achter mij aan.'

Ik liep achter Vader aan door een donkere gang. Er brandde geen licht en het voelde alsof ik over een tapijt liep, wat over het midden van de gang was gelegd. Aan het einde was een deur. Vader klopte eenmaal, waarna hij binnentrad. De deur was open blijven staan, dus vermoedde ik dat ik hem verder moest volgen. Ik zag een oudere man met een bril en weinig haar achter een bureau zitten. Vader zei dat hij de dokter was, verliet de kamer en liet mij alleen met hem achter.

'Zo Aval, welkom hier in het weeshuis. Ik ben de huisdokter en elke dinsdagmiddag hier te vinden. Dan heb ik speciaal voor jullie een spreekuur. Een afspraak maken is niet nodig. Mocht je een keer ergens last van hebben, dan kan je dinsdagmiddag langskomen.'

De man kwam vriendelijk over. Het leek me geen drukke baan om hier dokter te zijn. Ik moest met hem meelopen naar het raam. Daar kon hij mij beter onderzoeken. Bij alles wat hij onderzocht gaf hij aan waarom. Zo hoorde ik al gauw dat ik gelukkig geen hoofdluis had, goed kon kijken en horen. Daarna moest ik mij uitkleden. Ik mocht mijn onderbroek aanhouden. Hij luisterde, net als in het ziekenhuis, met een koude stethoscoop naar mijn longen en hart en knikte geruststellend. Alles werkte prima voor een jongen van mijn leeftijd. Af en toe liep hij terug naar het bureau en schreef wat op. Ik vond het vervelend om onderbroek te laten zakken, maar blijkbaar was alles goed, want ik mocht hem snel weer omhoog doen.

Hij had extra aandacht voor mijn rechterbeen. Hij voelde elk plekje van mijn been, keek hoe ver ik het kon buigen en vroeg of ik nog pijn had. Ik knikte bij dat laatste. 'Je moet veel oefenen met je been. Dat zal in het begin pijn doen, maar als je nu niet oefent, hink je de rest van je leven. Dat is echt niet nodig. Je moet dus flink zijn en doorbijten. Kan je dat?'

Bang om mijn hele leven lang te moeten hinken, knikte ik weer. Toen de dokter mij vragend bleef aankijken zei ik: 'Ik moet elke dag oefeningen doen, dan komt het goed, hebben ze in het ziekenhuis gezegd.' Daarna mocht ik mij weer aankleden. 'Kom, ik breng je terug naar Vader. Ik kan hem zeggen dat er weer een gezonde jongen bij is gekomen.' Terwijl ik mij aankleedde, nam de dokter zijn tas, samen met een blauw gekleurde koelbox en verlieten we de kamer.

Opnieuw liep ik de donkere gang door en volgde de dokter. Uiteindelijk vonden wij Vader bij de voordeur. Er werd kort tussen de beide mannen overlegd. Waarover kon ik niet verstaan. Daarna gaf de dokter Vader een hand en verdween via de voordeur. Blijkbaar had hij echt op mij gewacht. 'Zo Aval, de dokter was tevreden over je. Hij zei dat je elke dag je been moet oefenen, prima. De lessen zijn nog aan de gang, dus zal ik je zelf een korte rondleiding geven. We gaan eerst naar boven. Daar zijn de slaapzalen. De jongens slapen aan de ene kant van het huis en de meisjes aan de andere kant. Meisjes mogen hier niet komen en dat geldt omgekeerd ook voor de jongens. Op overtreding van die regels staan zware straffen.' Wat voor straffen Vader voor ogen had, zei hij niet, maar in zijn stem

had een vage dreiging geklonken. Ik kwam op een grote slaapzaal. Elk bed was voorzien van een blauwe deken en alle bedden waren netjes opgemaakt. Er lag nergens rommel op de grond. Het zag er wel heel erg schoon en opgeruimd uit. De bedden werden door hoge kasten gescheiden. Op elke kast hing een blauwe kaart met een naam. We bleven staan bij een kast waar mijn naam op stond. Het bed rechts van de kast was mijn bed. Elke ochtend werd eerst het bed opgemaakt, daarna pas ontbeten. Dat gebeurde beneden in de eetzaal. Ik telde snel dat er ongeveer dertig bedden in deze kamer stonden. Het was mij niet duidelijk of ze allemaal in gebruik waren. Toen ik zag dat er twee kasten nog geen blauwe kaart hadden, wist ik dat de zaal op twee na vol was.

‘Mocht je een keer een ongelukje hebben in je slaap, dan moet je zelf je bed afhalen en in de waskamer leggen. Er ligt altijd schoon beddengoed in je kast.’

Ik was al lang zindelijk en vond de opmerking overdreven.

Naast de slaapzaal was een ruimte om te douchen. Eén wand was voorzien van wastafels. Er waren ook nog twee toiletten met deurtjes. Het zag er netjes uit en alles was schoon. ‘Vanaf morgen zal je worden ingeroosterd. Iedereen helpt mee om het hier schoon te houden. Orde is erg belangrijk in dit huis.’ Ook al had hij dat laatste niet gezegd, het was mij intussen wel duidelijk. Nu we de bovenste verdieping gezien hadden, tenminste de helft die voor jongens was bestemd, gingen we één verdieping naar beneden. Hier was zowel de keuken als de eetzaal. Er waren twee mensen in de keuken en Vader stelde mij kort aan hen voor. Blijkbaar was het druk, want ze keken naar mij zonder iets te

zeggen, zwaaiden en gingen meteen weer verder. In de eetzaal die erg groot was, stond een tafel haaks op de andere tafels. 'Daar zit ik met de rest van de Staf. Onder het eten mag worden gepraat, maar het moet wel zachtjes gebeuren. We zijn hier met bijna zeventig personen en als iedereen gaat roepen en gillen, verstaat niemand meer wat.'

Naast de eetzaal waren nog een paar deuren, maar die waren niet voor kinderen, die waren voor Vader en de Staf, zo vertelde hij.

We liepen nogmaals de trap af en stonden weer beneden. 'Ik laat je zien waar je les hebt en je huiswerk kan maken. Loop maar mee.'

Het huis was groter dan ik had gedacht. We liepen door een brede gang, die gelijk op ging met de smalle donkere hal naar de kamer van de dokter. We volgden een bocht naar rechts en daar zag ik een grote zaal waar tientallen kinderen druk bezig waren met schoolwerk. Het was er stil. Soms hoestte er iemand of werd er een stoel verschoven.

Toen de kinderen mij zagen hoorde ik een ruis van gefluister.

Vader kuchte één keer en het geroezemoes stopte. Ik zag dat de ruimte in drie delen was opgedeeld. Er liepen twee leraren tussen de kinderen door. De langste en oudste kinderen zaten het verst bij de deur vandaan. De jongsten zaten waar ik stond met Vader. Ik schatte dat ik ergens in het midden van de zaal een plekje zou krijgen.

Vader draaide zich weer om en wenkte mij. 'Na schooltijd is het tijd om huiswerk te maken. Dat gebeurt in dezelfde ruimte. De leraren blijven nog een uur extra na de lessen om waar nodig te helpen met huiswerk. Daarna werken jullie zonder hen. De oudsten hebben de leiding en jij krijgt een oudere leerling toegewezen die je verder

wegwijs zal maken. Zijn naam is Tomas. Let goed op wat hij uitlegt. Dat scheelt later een hoop problemen.' Er klonk opnieuw een dreiging in zijn stem, heel even maar. 'Als je klaar bent met huiswerk, kan je buiten spelen in de tuin. Iedereen blijft op het landgoed.'

Weer voelde ik een dreiging, of beeldde ik het mij in?

'Als iemand te laat is voor het eten, dan slaat hij die maaltijd over. Te laat komen wordt hier niet geaccepteerd. Tomas zal je wel vertellen wat je de rest van de week mag doen. Als iedereen doet wat er moet worden gedaan, is het prettig wonen hier.'

Hij keek op zijn horloge en zei: 'Nog twee minuten, voordat Tomas klaar is. Kom, we gaan naar mijn kamer.' Vader kon goed schatten, want kort nadat wij weer bij hem op de kamer waren, werd er op de deur geklopt. Nadat Vader had geroepen dat hij mocht binnen komen stapte een lange jongen met puistjes naar binnen. 'Dag Vader, ik moest na de les langs komen. Het is toch niet over gisteren? Ik heb alles opgeruimd.' Vader stelde Tomas gerust en wees naar mij. 'Jij wordt de oudste van Aval, hij is tien jaar en nieuw hier. Zijn ouders zijn overleden bij een auto ongeluk en hij komt hier wonen. Ik wil dat jij hem wegwijs maakt. Overkomt Aval wat, dat kijk ik ook naar jou.' Dezelfde dreiging als eerder die dag weerklonk ook nu in zijn woorden en Tomas slikte. 'Kom Aval, ik zal je alles vertellen wat je hier moet weten. Dag Vader.' Ik liep met Tomas mee, maar hij hield halt bij de deur. Hij knikte nerveus naar Vader.

'Zeg hem gedag, dat wil hij.'

Tomas fluisterde zacht genoeg om mij deze hint te geven.

Ik draaide mij om en zei: 'Dag Vader.' Nu konden we gaan.

Hoofdstuk 4

Tomas was twaalf jaar en legde mij uit dat hij één van de oudste jongens in het huis was. Hij zou voor zijn veertiende nieuwe ouders moeten hebben gevonden, omdat hier niemand boven de veertien jaar mocht blijven. Naarmate je ouder werd namen je kansen af, omdat ouders vaak jonge kinderen wilden adopteren. Hij had geen idee wat er zou gebeuren, als niemand hem wilde hebben. Tot nu toe hadden ze hier goed voor hem gezorgd en hij hoopte dat er tegen die tijd een oplossing zou komen. We liepen naar de slaapzaal. Ik wees hem waar ik zou slapen, maar Tomas haalde mijn kaart van de kast en hing hem op een andere kast waar nog geen kaart op zat. 'Zo, nu slapen we naast elkaar. Hier sliep eerst iemand anders, maar die is nu weg. Gelukkig voor hem vond hij ouders die hem meteen adopteerden, net voor hij veertien jaar werd.' Tomas wees mij op de inhoud van de kast. Toen hij zag dat de kast behalve wat beddengoed en handdoeken geen kleren had, vroeg hij of ik een koffer had meegenomen. Ik antwoordde dat dit mijn enige kleren waren.

'Goed, dan gaan we eerst wat voor je regelen. Er zijn beneden kleren genoeg om uit te kiezen. Mensen doneren regelmatig kleding aan het weeshuis.' Tomas en ik liepen de trap weer af en meldden ons bij één van de leraren. 'Goedendag Meester, ik ben de oudste van Aval, die hier vandaag is aangekomen. Hij heeft geen andere kleren, dan die hij aan heeft. Mogen we wat kleren uitzoeken, alstublieft?' Ik schudde de hand van de leraar en we volgden hem naar een kamer die op slot was. Gelukkig had de leraar een grote sleutelbos.

Nadat hij de juiste sleutel had gevonden opende hij de kamer en zei tegen Tomas: 'Ik laat jullie samen hier. Hou alles netjes en wat past leg je apart. Ik kom over een half uur terug.'

Samen liepen we de kamer in en ik zag dat aan elke wand planken waren bevestigd waarop dozen met opschrift stonden. Elke doos had een label met daarop vermeld wat er in zat. Er waren dozen met sokken, ondergoed, truien, shirts, broeken en schoenen.

De maten stonden ook op de labels en liepen langzaam op. Het zag er ordelijk uit. We hadden maar dertig minuten om mijn spullen bij elkaar te vinden en gelukkig vond ik de dozen, waar mijn maat in zat.

Ik koos twee stuks van alles, nadat ik een broek, een shirt en wat schoenen had geprobeerd. De rest ging terug in de dozen die weer in de opslag werd geplaatst. We waren net klaar met de laatste doos toen de leraar terug kwam. We hadden allebei een stapel kleren in onze handen en liepen weg, terwijl de deur achter ons op slot werd gedaan.

Terwijl we de trap opgingen bracht Tomas mij op de hoogte van de dagelijkse routine in het weeshuis. De uitleg over het naar bed gaan nam de meeste tijd in beslag. De kleintjes moesten om 19:00 uur naar boven en behoorden niet later dan 19:45 uur in hun bed te liggen.

Dan mochten ze nog vijftien minuten lezen en ze moesten vanaf 20:00 uur stil zijn. De oudere kinderen mochten niet later dan 20:30 uur naar boven en van hen werd verwacht dat ze na 21:00 uur stil waren. Rond die tijd gingen ook de lichten uit, met uitzondering van wat nachtlampjes in de gang. Niemand mocht na 21:00 uur nog uit zijn bed, tenzij je graag corvee wilde. Hij vertelde mij dat ik vanwege mijn

leeftijd bij de ouderen hoorde. De militaire aanduiding van de tijden benadrukte wat ik al eerder bij Vader had bespeurd, er werd met tucht geregeerd. Toen we weer terug waren in de slaapzaal, hielp Tomas mij om mijn kleren in de kast op te bergen.

Tomas liet mij het corvee rooster voor de komende twee weken zien dat aan de achterkant van de slaapzaal deur hing. Mijn naam stond er niet op, maar dat zou snel aangepast worden. Vanaf nu zou ik samen met hem schoonmaken. Op die manier zou ik snel vertrouwd raken met hoe de zaken hier werkten. Ik keek de lijst door en las dat hij verantwoordelijk was voor de slaapzaal en het klassenlokaal. Dit betekende niet dat hij alle bedden diende op te maken, maar dat hij er op toezag dat dit gebeurde. Hij moest elke dag de vloer aanvegen met een lange bezem. Hij deed dit bij voorkeur voor het avondeten, daarom liet hij mij de kast met schoonmaakspullen zien. Hij pakte de grote bezem en deed voor hoe hij de vloer veegde, tot hij de helft had gedaan. Hij veegde ook de ruimte onder de bedden, omdat dit de eerste plekken waren die werden geïnspecteerd door Vader en zijn stafmedewerkers.

Ik kreeg de bezem in mijn handen geduwd en moest de andere helft van de slaapzaal vegen. Terwijl ik dit deed, vertelde Tomas over de basisregels van de discipline en hoe belangrijk dit was. Sommige informatie was mij al bekend en opnieuw benadrukte hij dat ik op tijd moest zijn voor het eten. Nadat de vloer geveegd was vinkte Tomas het hokje af met een potlood dat naast de lijst hing. 'Voetbal jij?' Natuurlijk, ik hield van voetballen, maar mijn

rechterbeen was nog niet goed hersteld. Ik wees ernaar en vertelde Tomas in het kort wat er was gebeurd. 'Oh, wat erg van je ouders. Voor het voetballen is het geen probleem, ik zal je aan iedereen voorstellen en jij kunt je oefeningen doen, terwijl wij voetballen. We hebben nog een uurtje voordat we gaan eten.'

We renden naar beneden en naar buiten. De zon was al onder, maar het weer was goed genoeg om buiten te spelen. Naast het huis speelden jongens op een klein veldje dat groot genoeg was voor een man of tien. Er stonden twee kleine doelen aan weerskanten van het veldje. De jongens stopten met spelen en wilden alles van mij weten. Ze waren best vriendelijk, waarschijnlijk omdat ze min of meer net als ik in dezelfde situatie verkeerden. Ze vroegen of ik mee wilde doen en ik liet me al bijna overhalen, totdat Tomas hen vertelde dat ik een vreselijk auto ongeluk had gehad en nu geen voetbal kon spelen, zonder het risico dat mijn been er af zou vallen. Hij overdreef natuurlijk, maar als gevolg hiervan stopten ze om mij alsnog over te halen mee te doen met voetballen.

De jongens gingen door met voetballen en volgde ik het spel vanaf de zijlijn. Ik deed wat oefeningen onder het spelen en na afloop voelde mijn been beter aan. De tijd vloog voorbij en de jongens stopten tijdig voor het avondeten. Iedereen waste zijn handen en ik vond een plek aan tafel, naast Tomas. Totdat Vader kwam bleef iedereen staan, pas daarna gingen we zitten. Het geluid van een kleine bel gaf het startsein voor het eten. Had deze bel eenmaal geluid, dan kon je niet meer aanschuiven. Gelukkig waren we allemaal aanwezig. Wij zaten aan de